

prima instanță: A. Cucerescu (Judecătoria Centru mun. Chișinău) dosarul nr. 3ra-978/17
instanța de apel: V. Negru, A. Pahopol, I. Secieru (Curtea de Apel Chișinău)

ÎNCHEIERE

27 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecătorii: Maria Ghervas, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Șarapov Serghei,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Serghei Șarapov
împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne al
Republicii Moldova cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în
funcție, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la lucru și a
cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Șarapov Serghei și menținută hotărîrea Judecătoriei
Centru mun. Chișinău din 18 iulie 2016,

c o n s t a ț ă :

La data de 21 aprilie 2016 Serghei Șarapov s-a adresat în instanța de judecată
cu cerere către Inspectoratul General al Poliției al MAI privind anularea ordinului
de concediere, restabilirea în funcție, încasarea salariului mediu pentru absența
forțată de la lucru și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că prin ordinul șefului
Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne nr. 382 ef din
20 septembrie 2013 a fost numit în calitate de șef Secție Monitorizare și Informare
al Centrului Unic de Monitorizare și Coordonare al Inspectoratului Național de
Patrulare.

Indică că prin ordinul Inspectoratului General de Poliție nr. 143 ef 17 martie
2016 a fost sancționat disciplinar, fiindu-i aplicată măsura disciplinară-concedierea.

Consideră reclamantul că ordinul nr. 143 ef din 17 martie 2016 este ilegal și
neîntemeiat.

În acest sens menționează că abaterile disciplinare reținute și anume -
„încălcarea sistematică a disciplinei de serviciu și comiterea unei încălcări grave”
nu își găsesc corespondent faptic, or în ordinul de referință nu se indică concret care
din cele două temeuri prevăzute de lit. k) al alin. (1) art. 47 din Legea cu privire la
activitatea Poliției și statutul polițistului stau la baza concedierii sale.

În acest context expune că primul temei de concediere - încălcarea
sistematică a disciplinei de serviciu, nu putea fi aplicat, or anterior nu a fost
sancționat disciplinar pentru încălcarea disciplinei de serviciu. Mai mult ca atât
menționează că în textul ordinului de concediere nu se regăsesc argumente ce ar
demonstra că prin acțiunile sale a comis o încălcare gravă a disciplinei muncii.

Totodată, este neîntemeiată și concedierea sa în baza celui de a-1 doilea temei – comiterea unei încălcări grave.

Susține că plenului Curții Supreme de Justiție a explicat că din considerentul că acest punct de concediere nu precizează care încălcări a obligațiilor de muncă pot fi considerate grave, gravitatea încălcării urmează a fi apreciată de către instanță, reieșind din circumstanțele stabilite și ținând cont de circumstanțele specifice ale fiecărui caz aparte. Pe lângă aceasta, dovedirea faptului că încălcarea a avut loc și a purtat în caracter grav, stă pe seama angajatorului.

În textul ordinului de concediere, însă, nu se regăsesc argumente care ar demonstra că dînsul a comis o încălcare gravă.

Cu titlu final expune că ordinul nominalizat nu conține date cu privire la temeiurile de fapt și a celor de drept care au determinat emiterea acestuia, cu specificarea în detaliu a presupusei abateri disciplinare comise de către acesta.

Mai indică că, în ordinul nominalizat se menționează că la data de 18 februarie 2016 de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Victor Muntean, în privința sa a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire în baza art. 324 alin.(2) lit. b) Cod penal. În această parte susține că nu a fost adoptată o sentință definitivă prin care s-a constatat vinovăția sa în comiterea faptei imputate, și astfel, în acest sens consideră că sunt neîntemeiate stipulările ordinului contestat referitoare la faptul că a manifestat inacțiuni prin nedenunțarea actelor de corupție, neîntreprinderea măsurilor de prevenire și de combatere a faptelor de corupție cu tolerarea lor, neinformarea superiorilor și organelor competente despre exercitarea influențelor necorespunzătoare în modul stabilit.

Prin hotărîrea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 18 iulie 2016 acțiunea a fost respinsă.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, Șarapov Serghei a declarat apel, solicitînd casarea hotărîrii apelate și emiterea unei noi hotărîri prin care a admite acțiunea.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 ianuarie 2017 a fost respins apelul declarat de Șarapov Serghei și menținută hotărîrea primei instanțe.

La data de 12 iulie 2017 Șarapov Serghei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd casarea hotărîrilor judecătorești și emiterea unei noi hotărîri prin care a admite acțiunea.

În motivarea recursului a indicat că deși instanța de fond și de apel corect au aplicat normele de drept material deduse judecării și anume pct.84 al Statutului disciplinar al polițistului și art.209 alin.(1) al Codul Muncii, însă prin interpretarea eronată a acestora a ajuns la concluzia greșită că termenul de desfășurare a anchetei de serviciu urmează a fi calculat de la data dispunerii efectuării acesteia, adică de la 17.02.2016, confundând data dispunerii efectuării anchetei de serviciu cu data constatării abaterii disciplinare.

Susține că ținând cont de practica constantă a instanțelor naționale ziua constatării abaterii, de la care începe să curgă termenul de o lună, se consideră ziua în care despre abatere a aflat conducătorul unității sau o altă persoană, căreia conform serviciului îi este subordonat salariatul indiferent de faptul dacă această persoană, în conformitate cu legislația, are sau nu dreptul de a aplica sancțiuni

disciplinare. Prin urmare, este eronată interpretarea instanței de fond că termenul de o lună pentru efectuarea anchetei de serviciu începe a curge din momentul dispunerii efectuării acesteia.

Consideră că instanța de apel, contrar prevederilor art.121, art.130 alin.(4), 241 alin.(5) ale Codului de procedură civilă și prevederilor art.6 al CEDO, nu și-a motivat soluția la respingerea sau admitere asupra tuturor argumentelor esențiale invocate.

Recurentul nu a beneficiat de dreptul de a depune explicații pe marginea celor incriminate.

Atrage în atenția instanței de judecată că deși în cadrul anchetei de serviciu i s-a solicitat să depun explicații pe faptul coruperii pasive și abuzului de serviciu, fapte prevăzute de art.324 și 327 CP, dar prin ordinul IGP nr.143ef. din 17.03.2016, a fost sancționat disciplinar pentru fapte de inacțiuni manifestate prin nedenunțarea actelor de corupție, neîntreprinderea măsurilor de prevenire și de combatere a aptelor de corupție, cu tolerarea lor, neinformarea superiorilor și organelor competente despre actele de corupție care au devenit cunoscute, precum și nedenunțarea despre exercitarea influențelor necorespunzătoare în modul stabilit. Prin urmare, a fost dus în eroare cu privire la obiectul cercetării anchetei de serviciu și despre faptele care îi sunt încriminate, or faptele prevăzute la art.324 și 327 CP și cele invocate ca fiind încălcate în cadrul anchetei de serviciu sunt în mod evident diferite. În aceste circumstanțe, se constată că dînsul nu a cunoscut și nici nu a putut cunoaște despre cele imputate lui în cadrul anchetei de serviciu, iar în concluzie nici nu a fost audiat cu privire la faptele încriminate prin ordinul de concediere și nici nu i s-a propus să depună o explicație în acest sens.

Mai menționează că nu au fost audiate persoanele care au raportat despre abaterea disciplinară pretinsă.

În opinia recurentului instanța de fond și de apel au aplicat eronat prevederile pct.9 și 12 subpct.1), deși urmau a fi aplicate prevederile supct.3) al pct.12 al cap. III "Competențele Serviciului" ale Regulamentului privind organizarea și funcționarea Serviciului protecție internă și anticorupție al MAI, aprobat prin ordinul MAI nr.300 din 15.10.2014.

Astfel, dat fiind faptul că a fost angajat al Inspectoratului General al Poliției din cadrul Inspectoratului Național de Patrulare, adică angajat de către șeful Inspectoratului General al Poliției în temeiul art.13 alin.(1) lit.g) al Legii nr.320 din 27.12.2012, Serviciul protecție internă și anticorupție al MAI nu este competentă a efectua anchetă de serviciu unui angajat al IGP.

În consecință, instanța de fond și de apel interpretează extensiv o normă juridică generală în favoare angajatorului în timp ce o altă normă specială prevede expres ipoteze favorabile salariatului.

Consideră că instanța de apel eronat a interpretat art.55 alin.(7) al Legii nr.320 din 27.12.2012.

Conform art.55 alin.(7) al Legii nr.320 din 27.12.2012, la aplicarea sancțiunii disciplinare se ține seama de activitatea desfășurată anterior de către polițist, de împrejurările în care a fost săvârșită abaterea disciplinară, de cauzele, gravitatea și

consecințele acesteia, de gradul de vinovăție, precum și de preocuparea pentru înlăturarea consecințelor faptei comise.

În cererea de chemare în judecată și de apel a menționat faptul că nu are nici o vinovăție, iar faptele ce i se impută sunt lipsite de un substrat factologic, prin urmare nu există legătura causală între inacțiunea imputată de nedenunțare și preținsele acte de corupție.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Conform mențiunilor recurentului existent la materialele dosarului, acesta a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel la data de 17 mai 2017. Prin urmare, declarând recursul la data de 12 iulie 2017, acesta s-a încadrat în termenul de declarare a lui.

Examinând temeiurile recursului declarat de Șarapov Serghei, în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Șarapov Serghei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Șarapov Serghei.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Șarapov Serghei se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru